Μαύρη Πένα

4ο Τεύχος

«Όσες κι αν χτίζουν φυλακές κι αν ο κλοιός στενεύει, ο νους μας είναι αληταριό κι όλο θα δραπετεύει».

Κανείς δεν θα μπορέσει να κλέψει τις κραυγές μας.

Η τέχνη δεν εγκλωβίζεται – μπορεί όμως να μας εγκλωβίσει. Οι ανησυχίες, οι επιφυλάξεις ,ο πόνος, ο έρωτας, η αγάπη, η ευτυχία, ο θάνατος, η δημιουργικότητα, η ζωή, η έμπνευση γεννιέται από την Τέχνη.

Το Τέταρτο Τεύχος φκένει μετά που πολλή σκέψη τζαι πείσμα. Χωρίς προσωπικό όφελος, χωρίς οικονομική βοήθεια -με δική μου πρωτοβουλία τζαι βοήθεια που συγκεκριμένους.

Είμαι ανοικτή πάντα σε καινούργιες ιδέες για να γίνει καλύτερο τζαι να εξελίσσετε.

Για αποστολή των ποιημάτων, σκέψεων, κ.λ.π. :

[redacted]**@hotmail.~~com~~** ή στο **Group: Μαύρη Πένα**
co.uk

Αφιερωμένο το τεύχος σε κάτι παιδιά – πουλιά.

Υπάρχουν και κάποιοι ,υπάρχουν και μερικοί
μέσα σε κάποιους υπήρξαν κάποιοι μερικοί
καθισμένοι σε μια μπυρολουσμένη άσφαλτο
έπαιζαν με πέτρες έτρωγαν μοναξιά και έπιναν νερό φωτιάς

έβλεπαν σκουλήκια στους κρεμαστούς κήπους
και μύριζαν τα σκατά στις τριανταφυλλιές
χάιδευαν τρυφερά το πεζοδρόμιο
και την σκόνη την ονειρεύονταν λευκή

Μέσα στους μερικούς, κάποιοι
χάιδευαν τρυφερά την άσφαλτο
αναπολώντας εικόνες φωτιάς
κάθε κλειστή πόρτα και ένας θόρυβος κάλυκα που ταλαντεύετε σαν μεταλλόφωνο
κάθε σκουλήκι και μια προσωποποίηση
κάθε τριανταφυλλιά και ένας τάφος γνωστού συντρόφου
και την σκόνη την ονειρεύονται μπαρούτι

Μέσα στους κάποιους, οι οποίοι κάποιοι είναι μέσα στους μερικούς
θα χαϊδεύουν τρυφερά την σκανδάλη χαμογελώντας...σημαδεύοντας
στεκάμενοι στα χρυσά παλάτια μπασμένοι απ' το παράθυρο
παίζουν με αμυντικές χειροβομβίδες
τρώνε σκέψη και πίνουν ιδέες
βλέπουν τριαντάφυλλα στην άσφαλτο
μυρίζουν μπαρούτι στο πεζοδρόμιο
και πραγματοποιούν ένα κόσμο δίχως σκόνη

Άνοιξε γυναίκα, διάβασε τι κάνει ο Μπραντ
πήγαινε άντρα άνοιξε το Ιντερνετ και παίξε το μπούτσο σου στην
πρώτη πληρωμένη που θα βρεις
αλλοτριωθείτε ελεύθερα δεν είναι τυχαίο που είναι νόμιμο

- **Βενζινολούλουδο Φωτιάς**

Μέρες, μέρες, μέρες..ατελείωτες μέρες, και εγώ ακόμα να με βρω..να βρω τον εαυτό μου.... με βρίσκω τόσο άρρωστο, ταλαίπωρο. . .μερικές φορές ψάχνω μέσα μου, γύρω μου, μέσα απ'ολα αυτά +μόνο ένα πράγμα καταλαβαίνω, ότι ο κόσμος είναι τόσο άρρωστος, πιο άρρωστος από οτιδήποτε άλλο και μετά εγώ προσπαθώ να σκεφτώ, γιατί; γιατί ο ένας προσπαθεί να "φάει" τον άλλον? αλήθεια... είναι θλιβερό αλλά ίσως και αληθινό ...... θέλω να φύγω μακριά από όλα αυτά, να μείνω μόνος, εγώ, η μουσική μου +η θλίψη μου. απλά το ξέρω, βαθιά μέσα μου πως ποτέ....ποτέ μου δε θα τα καταφέρω. . . απλά αν τελειώσει αύριο όλο αυτό. . . κανένα δάκρυ δεν θα κυλήσει στα χείλη μου.........~αρρωστημένε κόσμε...με αηδιάζεις ..

- **Diyon Cantodea**

Ειν' η θλίψη σου
θηλιά που με πνιγεί και δεν μπορώ ν' ανασάνω
είναι εκείνο το αύριο ή το μετά που με ταράζει
ειν΄η φωτιά που γλυκά καίει την όψη σου σε κάθε ανάμνηση
και κάθε φορά που τολμάω να κοιτάξω τα μάτια σου
είναι το κενό και απλανές βλέμμα ενος παιδιού άβγαλτου μα
νιώθω απο μακρυά πως σπαράζεις κάθε που νυχτώνει.
εισ' εσύ που μου θυμίζεις κάθε φορά που σ΄αγγίζω πόσο έντονα θα 'θελα να ζήσω.

- **Αναστασία Δημητρίου**

Δεν αλλάζω τη γνώμη μου για σένα...μικρέ μελαχρινέ μου αλήτη...
Με κοιτάζεις με εκείνο το βλέμμα που χαράζει το δέρμα...
κι έχεις τα χέρια αδειανά για αγκαλιές και ζεστά λόγια....
μικρέ μελαχρινέ μου αλήτη...
Άσε κάτω τη σύριγγα του θανάτου κι έβγα απ'τα νήλιαγο υπόγειο,
στον ήλιο....
Στον ήλιο που λάμπει έξω......
περιμένοντας να σε δει.....

- Tina Dopou

Καμιά φορά χάνομαι σε δικούς μου κόσμους
για να ξεχνιέμαι, γιατί όσο και να προσπαθώ
Αυτή η εποχή δε μου ταιριάζει.

Εγώ θέλω αρβύλα, πολύχρωμα μαλλιά και
καρφιά γύρο από τον λαιμό μου.

Θέλω να φοράω τα μαυροκόκκινα μου καρό ρούχα
και να μη με ρωτούν στην τάξη αν ντύθηκα σκοτσέζα.

Δεν είναι απόκριες ηλίθιοι.
Δεν μεταμφιέστηκα.
Αυτή είμαι εγώ !

- Merilyn Lilith Anisson

Εκείνη τη νύχτα, όλα έμοιαζαν τόσο διαφορετικά, μια παράξενη αίσθηση διαπέρασε όλο μου το σώμα, καθώς προσπαθούσα ακόμη, να καταλάβω, τι είχε γίνει στ'αλήθεια. Όλα τα στοιχειωμένα μου φαντάσματα, αμαρτίες και λάθη μ'είχαν πάλι επισκεφθεί. Ήταν μια αίσθηση τόσο κρύα, πραγματικά ήταν ότι πιο ξένο είχα νιώσει ποτέ. Προσπάθησα πολλές φορές να το ξεπεράσω αλλά ήταν μάταιο... Καθόσουν απέναντι μου, σιωπηλός, με κοίταζες μ'αυτά τα υπέροχά σου μάτια, και διάβαζα την κάθε σου σκέψη. Μου'λεγες τόσα πολλά με τη σιωπή σου αλλά ακόμη δεν μπορούσα να θυμηθώ το όνομα σου, δυστυχώς, πέρασε τόσος καιρός, και ξέχασα, βλέπεις τα αισθήματα δεν είναι τίποτα στην τελική, χάνονται με το χρόνο κι'απλά μένει μια ακαθόριστη και θαμπή ανάμνηση απ'το πρόσωπο σου, το βλέμμα σου... αυτά τα μάτια που με σκοτώνουν και με ένα τόσο ηδονικό τρόπο με καλούν για ένα άγγιγμα, ένα φιλί. Ξέρεις κάτι; νομίζω σε γνωρίζω απ'το παρελθόν αλλά κάτι με εμποδίζει να θυμηθώ το όνομα σου, ίσως, είναι και καλύτερα έτσι, έχω περάσει πολλά και όταν ξεχνάω -ναι! αυτό είναι το απόλυτο φάρμακο για μένα, να ξεχνάω! ..Μην μπεις στον κόπο να μου συστηθείς, δεν θέλω να σε ξέρω.. Είναι πλέον αργά.. και έχω μεταμορφωθεί σ'ένα τέρας.. αν προσπαθήσεις να με κάνεις να σε αγαπήσω.. σε προειδοποιώ, θα πονέσεις, θα σε πληγώσω, όσο δε φαντάζεσαι.. και για να είμαι σίγουρη πως βρίσκεσαι στον πάτο..θα σου πάρω τα πάντα, ακόμα και την ψυχή σου. Μη με ρωτάς γιατί τα κάνω όλα αυτά.. είναι γελοίο! - απλά μου δίνει μια τόσο μεγάλη ευχαρίστηση.. ο πόνος των άλλων μου δίνει ζωή, αυτή τη ζωή που πάντοτε ονειρευόμουν, μα ποτέ δεν είχα!

- Mariam Roshandel

Αν ήσουν άνθρωπος με κάρδια στα στήθια
που 'βλεπε την αγάπη σαν αλήθεια,
τότε τα χέρια σε προέκταση θα είχα
εσένα να σφίξω σαν λεπίδα
μέχρι το τέλος σ' αυτήν την αγάπη κανείς να μην ξέρει που θα βγάλει.

Ζώντας σε μια κοινωνία τρομοκρατίας,
μ'ανθρώπους μιας αληθινής ουτοπίας
όπου τους στέρησαν την αληθινή αγάπη
πέρνουν μολύβι και χαρτί και γίνονται φεγγάρι.

Τι κι αν τα φεγγάρια το πρωί πεθαίνουν,
αυτοί με τίποτα δε σωπαίνουν,
τον πόνο κάνουν πλοίο και αγναντεύουν,
όσα στην κοινωνία και τον κόσμο βλέπουν.

Κι έτσι μαθαίνοντας της θάλασσας τα βάθη,
βαδίζουν στης στεριάς τα πάθη,
ψάχνοντας για άλλο λιμάνι,
που απάνω σ' άλλα χείλη θ' αφήσει το δικό της σημάδι.

Σημάδι απάνω σε μια λυγισμένη καρδιά
που ρεσάλτο κάνει στα στήθια
να χαρίσει τα αληθινά αισθήματα
ενός νέου έρωτα που έχει βρεί απάνω εκεί ψηλά

- **Constantine Mohican**

Έκθλιψη λέγεται η αποβολή του τελικού βραχύχρονου φωνήεντος μιας λέξης εμπρός από το αρχικό φωνήεν ή τον αρχικό δίφθογγο της ακόλουθης.
-Ίσως να σημαίνει και έξοδος από τη θλίψη σ'ένα άλλο σύμπαν. Σωστά;
-Μμ, γιατί όχι. Πάνω από τη θέση του φωνήεντος...
-Για φαντάσου. Φαντάσου καθώς θα κοιτάς τον ουρανό να σε ρουφήξει μια δύνη και να χαθείς στ'αστέρια και ξαφνικά ό,τι σε κάνει λυπημένη να διαγραφεί. Θα είσαι αλλού... Θα είσαι καινούργια.
-Πάνω από τη θέση του φωνήεντος που παθαίνει έκθλιψη γράφεται ένα σημάδι
-Κι εγώ αυτό περιμένω. Ένα σημάδι. Όλοι μας δηλαδή σημάδια ψάχνουμε για ν'ανοιχτούμε στους άλλους. Μοιάζει το συναίσθημα με εκείνο της στιγμής που βλέπεις έξω απ'το παράθυρο και συνειδητοποιάς ότι το πλοίο σου έχει ξεφύγει από κάθε ίχνος "πολιτισμού". Αισθάνεσαι ξαφνικά να πλέεις στο άπειρο.
-Ή και να κλαίεις στο άπειρο.
-Ναι, θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Μόνο που για ν'απολαύσεις τη διαδρομή πρέπει να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά.
-Δυο τρεις σταγόνες τα ξεπλένουν πού και πού. Σωστά;
-Μ, γιατί όχι. Δημιουργούν ωκεανούς, όπως και να το θέσουμε. Ρε δακρύζεις;
-Εκθλίβομαι.
-Ναι αλλά
-Ησύχασε, πλέω στο άπειρο.

- **Ελένη Δημητρίου.**

'Ενας Κατάδικος από τη Ξεσσαλονίκη (Κηπουρός στο επάγγελμα) πάνω στο Ποδήλατό του, έφτασε σ'ένα 'Ερημο Σταθμό. Εκεί κατάλαβε πως Πέρασε ο Καιρός, κι 'Ολα όσα Αγάπησε έγιναν Απέραντοι Δρόμοι. Ξαφνικά ξέσπασε μια Λευκή Καταιγίδα και Η Ανάμνηση της Ευτυχίας έγινε σαν μια Μηχανή. "Ποτέ Ξανά" είπε!!! "Αφού Λοιπόν Ξεχάστηκα θα χαράξω μια Καινούρια Διαδρομή". Καθώς προχωρούσε προς Το Νότο ένιωθε σαν Ναυαγός και από πάνω του ένα Χάρτινο Ουρανό. Κατάφερε να κλειδώσει την Αδρεναλίνη μέσα του, αλλά δε μπορούσε να περιμένει Αυτό το Πλόιο που 'Ολο Φτάνει, "είναι Τόσο Κοντά" ψιθύρισε... Δεν άντεξε, έβαλε Φωτιά στο Λιμάνι..

- Κλωτσοσκούφι

Τα όνειρα ανθίσανε καθώς είδαν των ματιών σου τον πόνο..
τα όνειρα στερέψανε καθώς συνάντησαν τον φθόνο των ανθρώπων...
η κακία γεννήθηκε με οδηγό τον φθόνο...η ζωή ξέχασε το δίκιο στις τσέπες ..κι ο θάνατος ψάχνει να το βρει στις στέγες (των) φτωχικών σπιτιών. τα όνειρα έχουνε ξεγράψει το θάνατο και βλέπουνε τον ουρανό, όπως κανείς μέχρι τώρα δεν έχει δει με τα μάτια..τα μάτια..

- Χριστιάνα Σολο.

Όσο αυτοί βρισκόντουσαν στην αίθουσα κλεισμένοι,
υπογράφοντας θανατική ποινή,
αυτοί που ήταν έξω άναβαν φωτιές στην πόλη
κι όλα στάχτη έγιναν σε μια στιγμή.
Αφού κρύβονται εκεί μέσα σαν λαγοί μέσα στην τρύπα
τίποτα όρθιο δε θα βρουν σαν θα βγουν.
Μη μου λέτε πως υπάρχει κι άλλη λύση πια για μένα
πια σ' εμένα δεν ανήκει τίποτα.
Όσα βλέπεις δεν υπάρχουν, γιατί όλα τα' χουν κλέψει
μα όλο παίζουν τους σωτήρες στο γυαλί.
Επιχείρηση οικογενειακή κάναν μια χώρα
μ' ένα μπλε και μ' ένα πράσινο πανί.
Δε φοβάμαι πια σαν λένε, πως ο κόσμος θα χαλάσει,
θα τα καταφέρω μόνος μου καλά.
Γίνανε όλοι ένα μάτσο, που σε τράπεζες πιστεύει,
αν ειν' έτσι ας μην έχω πια θεό.
Ας κυλάω πια στη στάχτη, που μονάχος έχω φτιάξει,
δεν μπορούν να μου το κλέψουνε κι αυτό.

- Ανδρεάς Μ.Ρ.

Να μπορούσα να γυρίσω
Το βιβλίο της ζωής μου προς τα πίσω
Και την ώρα που σε είδα
Όπως είναι μια σελίδα να τη σκίσω.

- John Isaia

Κανένας δεν κάθετε
Για έναν και χίλιους άλλους λόγους
αυτοί που κάθονται
Μην κοιτάς!
ψώριάρηδες είδε
δυστυχώς εκμεταλλευτές
Μα ο τόμεας εκεί
ειδικός και πανίσχυρος
πάντα εκεί
στα ίδιο σήμειο θα σε βρω.

Δεν μπόρεσα ποτέ να πω όλους τους λόγους
Ακόμα δεν μπορώ πραγματικά
Μα ήρθαν έτσι τα πράγματα
Πραγματικά είναι σε απελπίστική κατάσταση
Θα πω έναν και μόνο λόγο
που ειλικρινά δεν μπορώ να χωνέψω
ήταν μουλάρα συμφεροντολόγα η ζωή ?
ανθρώποι λέγανε και λέγανε και δεν τους πίστευα
πίσω μου συντρίμια τώρα
Τώρα που κατάλαβα
σιγά σιγά τ' αφήνω
το παιχνίδι δεν το έπαιξε καλά
στο χέρι με είχε
αλλά
εξυπνάδα δεν έμεινε
την καλύτερη δεν κράτησες!
λυπάμαι πιο ειλικρινείς θα μπορούσα να είμουνα...
Έχει να παίρνει ακόμα
αυτά δίνει αυτά παίρνει.

Η ζωή γεμάτη πόνο και θλίψη?
πιες γλυκιά μου ζωή
θα περάσει
μια αναπαράσταση είναι
απο αυτές τις συνηθισμένες
το ίδιο είναι
αφού πάντα λύση, καταφύγια
ξωπίσω του γυρνάς
Αρχίζουμε την προθέρμανση
με Jack Daniel.

- **Αννα Μαρία St Xlollyx**

Ένιξερω ποιός εν που είμαι τζαι τι κάμνω επέλλανα τζαι παραπατώ περπατώ μες στην παλιά την γειτονιά μου τζαι γυρεύκω τα στέκια τα παλιά μου που τα ερείψαν ούλλα κάτω για να κτίσουν καζίνο να τρων τα λεφτά τζαι να πίνουν ναργιλέ, επιάν τζαι το πάρκο τζαι εκάμαν το καφέ για να να λαλούν πως εν ούλλα ωραία μες στο κλάπ η χαϊκλέ παρέα να σχολιάζουν το κάθετι να χορεύκει η γκόμενα στο τραπέζι για να την θωρούν οι αρσενιτζιοί το μεταξωτό της το βρατζί, άδε ρε πελλέ ίντα βυζί, μες στην κοινωνία στερεότυπα τζαι πελλάρες ανθρώποι ξυππασμένοι τζαι κλασσάτοι οι δείθεν γκλαμουράτοι τούτη εν η αλήθκεια η ωμή που εναν μετταλλά σατανιστή όπως εννα μας εφκάλλαν τούτοι οι άνθρωποι.

- **Στέλιος Necro Ανδρέου**

Φεύγεις και αναζητώ τον γυρισμό σου
Έρχεσαι και ζώ μέσα στον αναστεναγμό σου
Θελω πολλά αλλά σου ζητάω λίγα
γιατί φοβάμαι μην με δείς σαν την λερναία ύδρα
περιμένω πάντα το κάλεσμα σου
για να πετάξω σαν πουλί μέσα απο το αέρισμα σου
εύχομαι πάντα να γυρνάς σε μένα εδώ
να είσαι καλά να υπάρχεις για να μπορώ και εγώ να ζώ......

- Τζοαν Αποστολάκη

Σε φλομώνουνε στο ψέμα
που με τίτλο, ειδήσεις, σου πουλούν
Σου κινούν τα νήματα και εσύ ακολουθείς
τη φανερή αλήθεια δε μπορείς να δεις
Κράζεις τους μετανάστες, κ' εμάς λες τρομοκράτες
Κρύβεσαι και χάνεσαι πίσω από απάτες
Αποβλακώνεσαι μπροστά σε ένα κουτί
και κάνεις σα ναρκομανής
Ξύπνα, ξύπνα ανθρωπάκο, κόψε τα νήματά σου
Σπάσε την T.V σου
βγες απ' τη σιωπή σου
βγες από το λήθαργο που σου επέβαλαν
δες για λίγο την αλήθεια με τα δικά σου μάτια
Βγες για λίγο μες' τους δρόμους όπου χορεύουμε εμείς
και αν ακόμη τρομοκράτες μας θεωρείς
ένα πράγμα θα σου πω
την T.V σου, το φαΐ σου και αϊ γαμήσου.

- Θς Φολα

Γιατί έπρεπε να σ'αγαπήσω
Να σε λέω έρωτα η πάθος,
πιο είναι το σωστό και πιο το λάθος
το άγχος μου φεύγει όταν βλέπω τα μάτια σου
η ψυχή μου ηρεμάει με τα χάδια σου
που να βρω το θάρρος μωρό μου να στο πω
πως τώρα πια ζω για σένα, μια ζωή θα αγαπώ
απ'την πρώτη την στιγμή που σ' είδα
γεννήθηκε μέσα μου, μια ελπίδα
πως κάποτε θα σε κάνω δικια μου
και θα ζεις για πάντα στην ζεστή αγκαλιά μου
Το πιο γλυκό μεθύσι, το χαμόγελο σου
έλα τώρα, φίλα με, και κάνε με δικό σου
ένα γλυκό σου φιλί τώρα δωσμου
να με ταξιδέψεις στην άκρη του κόσμου
Η αγκαλιά σου, πού'ν ο πιο ωραίος στίχος
το θάρρος μου δίνει, να γκρεμίσω το πιο μεγάλο τείχος
μακάρι όμως να'χα το θάρρος να σου πω πως νιώθω για σένα
κι ας μην νιώθεις πια εσύ το ίδιο και για μένα
Δεν αντέχω πια μέσα μου να το κρατήσω
θα πάρω μια βαθιά αναπνοή και θα σε ρωτήσω
άραγε θα σε κερδίσω?
η μόνος μου θα ζήσω?
γιατί έπρεπε να σ'αγαπησω
γιατι δεν εχω το θάρρος πια να σου μιλήσω
Χάνω τα λόγια μου όταν είσαι κοντά μου
θέλω να σ'αγγιξω μα φοβάμαι γλυκιά μου
και μόνος μου τώρα πια θα ψιθυρίζω
Γιατί έπρεπε να σ'αγαπήσω?

- Sotos Ha

Με 'βόλεψαν' σε μια καθόλου βολική καρέκλα,
με έδεσαν με αόρατες αλυσίδες
και μου κρέμασαν στο λαιμό μια ταμπέλα
'γραμματέας'.
Με καθήλωσαν μπροστά σε μια οθόνη που
έχω σιχαθεί πια να βλέπω, έχω σιχαθεί
να ακούω το μπιπ του συναγερμού που
ενεργοποιώ πριν φύγω.
Εμένα ποιος θα με ενεργοποιήσει;
μου λέτε;

- **Ηλέκτρα Σολωμονίδου**

Επιλογές= 1 ευρώ .ΑΠΟΥΣΙΑ... Δρόμος χωρίς διέξοδο. Κλείνεις τα μάτια και σκέφτεσαι.. Η σκέψη σου τρυπάει το μυαλό, στο διαλύει, αφήνοντας υπολείμματα μιας αναμασημένης τροφής που δεν λες να καταπιείς. ΔΙΑΓΡΑΦΗ... Δρόμος χωρίς επιστροφή. Προχωράς με γοργό βήμα, τρέχεις, τρέχεις να προλάβεις, τρέχεις να προλάβεις χαμένες στιγμές που χαράμισες στην προσπάθειά σου να ζήσεις, να αγαπήσεις, να ερωτευτείς, να πληγωθείς. Σκοντάφτεις. Οι επιλογές σου βουνό απροσπέλαστο. Μια στερεοποιημένη μάζα ανακυκλώσιμων υλικών. ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ.. Στέκεσαι μπροστά από τον κάδο ανακύκλωσης. Επιλογή 1, επιλογή 2, επιλογή 3, ... επιλογή 86.. Αναρίθμητες μαζεμένες επιλογές έτοιμες για τον επαναπροσδιορισμό τους. Τις κοιτάς.. Τις καταστρέφεις.. Τις αναδημιουργείς.. Κοιτάζεις πίσω σου.. Καθαρές, καινούργιες, έτοιμες να σ' ακολουθήσουν και να σου αφοσιωθούν πιστά σαν ο νέος μεσσίας τους. Βγάζεις από την τσέπη το μονόευρω. Το κοιτάς. Η ζωή σου, οι επιλογές σου, κορώνα-γράμματα. Είναι; Όχι. Πλέον εσύ επιλέγεις την "σωστή" ευτυχία σου.

- **Μαριλένα Κυριάκου**

This time you are free, or just is it just what you think?
Walk through the valley of death
take a look at the souls
wondering there unheard, take a look to the sky
do you see the stars falling off
or do you see the angels flying high
do you listen to their cry ?
Crying for another lost human soul
soul captured by the evil of this world
a soul sold by the problems of this world
sold to demons in charge
sold to the demons on command
angels can't help you now
your soul is broken and bend
but can you hear the angels cry?
If you can you still have a chance
just look up and break the bonds
with them unwrap your hand
and set it straight to the sky
throw away your demons
in the ground where they belong
and look up again, now you are free
but this was your last chance, don't fuck it up
cause next thing you'll do
demons will hunt you down
and you'll get lost to oblivion

- **Βαγγέλης Μηνά**

Στις νύχτες της ντροπής σου που σαν μαριονέτα θα σκύψεις πάλι το
κεφάλι. Εγώ σου γράφω απόψε κι' ας περπατάω απ' την άλλη
Παίρνεις τον εύκολο το δρόμο που η κοινωνία σου προστάζει
Και απέναντι που είμαι εγώ μόνο σε τρομάζει
Λες πως είμαι επαναστάτης μίζερος γιατί βλέπω την ωμή αλήθεια
Μα κοίταξε αδερφέ στο σήμερα δεν χωράνε παραμύθια
Εγώ κάνω όνειρα και παλεύω από κούνια
Δεν σταματώ και δεν ζητώ χρυσά πιρούνια
Έρωτας, ανθρωπιά και σεβασμός
Θυσιάστηκαν όλα προσφορά στη τιμή του ενός
Μα θα μου πεις στο βωμό του χρήματος δεν πάνε όλα
Μα για να το αντιληφθείς πρέπει να φτύσεις τη φόλα
Που δηλητηριάζει το μυαλό και τη ψυχή σου
Είσαι άνθρωπος και εσύ έχεις τη βούληση σου
Ξέφυγε απ' τα κλισέ μην είσαι εγωιστής
Και η ζωή θα ξεδιπλωθεί μπρος σου θα το δεις
Και ποιος είμαι εγώ που σε μπερδεύω και πάλι απόψε
Εγώ που αηδίασα τα ψεύτικα τα πάρε δώσε
Τις κερδοφόρες τις φιλίες και τις κοινωνίας τους καρχαρίες
Τα λεφτά, τις δόξες και τα αυτοκίνητα τους
Τις γραβάτες, τις βίλες και τα ξοχικά τους
Καλύτερα μοναχός μακριά απ' τη βρομιά τους
κι ας είμαι ο εφιάλτης στα σάπια όνειρα τους
Απόψε και πάλι μοναχός να πιάνω στίχους
Κι' ας μη ξέρω αν αξίζει
Τουλάχιστο θ' αφήσω κάτι που περισσότερο από μένα
Θα ζήσει

- **Π.Σ.**

Ενα μήνα πριν
δεν ήταν τόσο ευπλησίαστο το μέλλον
τελικά όμως με έδιωξα με τις κλωτσιές.
έξωωωω
τι είναι πιο δύσκολο;
να παίρνεις αποφάσεις ή να γραπώνεις ευκαιρίες;
τελικά κράτησα τις λέξεις
και τη μελωδία σου
αλλά ξέρω
πως έχεις κάτι παραπάνω από τις ντελικάτες λέξεις και τα χάδια
αναρωτιέμαι. περιμένω
κοιτάζω τον είδωλο μου
σ ' εκείνο τον καθρέφτη
που βρίσκεται ανάμεσα
σ' εμένα κι εκείνο το κενό.
πετάω το εγώ στο χάος μου
και περιμένω το ίδιο μου το χέρι να με αποτραβήξει
ορίζω μόνο ένα μέρος μου.
τα υπόλοιπα τα σκορπάω στο κεφάλι μου
τα βιάζω, ρουφάω την κάθε αγνότητα που τα συνθέτει ,
κάθε ευ- το κάνω
δια- (διαμελίζω, διασκορπίζω , διακόπτω, διαβάλλω ! διάολε.!)
ειν ' ο πόνος που με διαπερνά και γαντζώνεται από μένα
αυτός με κρατά όρθια, με κάνει να νιώθω...
σαδισμός;
όχι.
κάθομαι και με κοιτάω σε αργή κίνηση
κι εκείνη η λόγχη ντύνεται με τον κόκκινο χιτώνα καθώς ξεσκίζει το
μέσα μου
όπως θα ξεσκίζετ' η ψυχή στην αιωνιότητα.
έτσι άλλωστε ορίζεται ο θάνατος.

- **Αναστασία Δημητρίου**

Φοβάσαι? Ναι? Ωραία γιατί έχεις κάτι να χάσεις. Όχι? Ωραία γιατί δεν έχεις τίποτα να χάσεις πια. Οι προσδοκίες δεν ειναι τίποτα παρά τούβλα. Σημμαζεύονται, συσσορεύονται για να δημιουργήσουν το απόλυτο τείχος μεταξύ αυτού που θέλεις και αυτού που έχεις. Μια ανάσα σε μήκος, σαράντα μέτρα σε ύψος. Απομακρίνεσαι. Αυτό που θέλεις καλπάζει μακριά από εσένα σε μια ολότελα δική του πραγματικότητα. Έτσι μαθαίνεις να ζεις μέσα στο κάστρο του 'θέλω' και του 'μπορεί', όσπου μετά, υπηρετείς με δουλοπρέπεια τις επιθυμίες που δεν μπορείς και δεν θέλεις να πραγματοποιήσεις, αφού πια φαντάζουν ασήμαντες μπροστά στα μεγάλα σχέδια της ζωής σου. Δουλειά, παιδιά, ξέρεις να 'ναι χαρούμενος ο μπαμπάς και η μαμά. Σπίτι, σχολείο, και κανά καφέ σε κυριλέ στέκια να σε δει μια γνωστή, να σε σχολιάσει σε μια άγνωστη, σε μια ξενοφοβούμενη κοινωνία. Όλα για μια πουτάνα προσοχή. Και οι προσδοκίες κτίζουν σπίτια, και πόλεις και 'πολιτισμούς', ετσι ώστε όλοι να περιμένουμε τα πάντα απο τους πάντες, πάντοτε.

Εσύ αράζεις στον καναπέ. Σκέφτεσαι τι ήταν αυτό που ήθελες. Όμως δεν αναγνωρίζεις την ανάμνυση. Βλέπεις τον τοίχο. Και όσο πάει κτίζουμε ακόμα πιο ψηλούς τοίχους «δεν τηλεφώνησε, δεν νοιάστηκε, δεν, δεν , δεν...». Τότε, όταν ποιά μπουκτίζεις και θυμώνεις, ξεσπάς με μπουνιές και γροθιές, κι ομως δεν μπορείς να τους ρίξεις. Γιατι πολλές φορές ο φόβος, τρόμος και ανασφάλεια που τους κτίζουν είναι δυνατώτερα απο την επιθυμία. Καλωσορίσατε λοιπόν στην «τσιμεντένια πολιτεία».

- **Ελένη Βαρναβίδης**

Αυτά τα μάτια μου,
κοίταξε τα να δείς πώς
ξεχειλίζουν από ζωή,
αισθήσεις,
συναισθήματα.
κοίταξε τα πιο τρελλά
και όμορφα
χρώματα
που ξεπηδούν
από μέσα τους.
δες τα
πώς λάμπουν
στα σκοτάδια.
Όχι μη μου πεις
Πως ξέχασες τα μάτια σου?
Άκου ένα μυστικό
για να δεις πόσο σημαντικά
Είναι και ας μη
σου πέρασε ποτέ απ' το μυαλό.
Αυτά τα μάτια μου χαρίζουν τις
πιο υπέροχες στιγμές
καθώς χάνομαι μέσα τους,
αυτά τα μάτια μου ομορφαίνουν
τον κόσμο μου
απλά με μια
ματιά σου.
να τα προσέχεις καλά.

- **Μπαγούδο**

Ξέρεις τόσα πολλά αλλά ποτέ δεν μιλάς -
Ξέρεις τόσα πολλά και φοβάμαι ότι ο χρόνος σε τυραννά.
Αρρωσταίνεις μέσα από τα σκουπίδια και ο εγωκεντρισμός
προσπαθεί να σε βγάλει εξω από αυτό το γολγοθά.
Θα ξεχάσεις. Θα αλλάξεις. Θα τρομάξεις.
Θα ξανα κοιταχτείς και από τα ξένα κομμάτια σου θα προσπαθείς να
απαλλαχτείς.
Δεν θα φοβάσαι τα πρωινά, αφού τις νύκτες έρχονται όλα τα βαθιά
μας μυστικά.

Ανεχτικότητα της καθημερινότητας.
Σταδιακή ζάλη.
Τρομαγμένες φιγούρες.

Τώρα όλα τα ζητάς.
Θα ήθελες να ήταν όλα όπως παλιά, όλα να ήταν παιδικά.

Ο χρόνος τελειώνει.
Πάμε αντίστροφα.
Δεν έχω και πολλά να πω.

Έπαιξα και έχασα.
Γέλασα και έκλαψα.
Πέθανα αλλά έζησα!

- **Ελπίδα Ιωάννου**

"Μαύρη" πένα ή "άσπρη" πένα εσύ αποφασίζεις,

εσύ σπέρνεις άλλωστε και εσύ θερίζεις,

Αν στο "χαρτί" σου θα συνεχίσεις να ελπίζεις

να μη ξεχνάς να αποτυπώνεις πάντα οτι "νομίζεις"

- **Σκέττο Χρίστος**